По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 47 (10.430). Львів, вівторок 3. березня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов. — Конто почт. щад. 145.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО" — Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Громадське самоврядування.

Понад 3.500 громад на території східних „кресів", себто на половині сучасно-державної польської території не має нормальних громадських установ, є позбавлені відповідальних громадських чинників. В 3.500 громадських колективах від 10-ти літ

Від самого початку війни громадське самоврядування переходить важку недугу. Нищили його всілякі військові й окупаційні чинники, а тепер розкладає його до краю через пресію чорна сотня. Великі зміни й переміни відбулися в світі. Падали й повставали держави, сотні разів відбувалися зміни влад, чергувалися режіми, по кілька разів відбувалися вибори до парляментів, навіть в Польщі вже два рази проведено соймові вибори, вибори до громадських рад, кагалів, кас хорих і т. и., а на українській національній території все ще зберігається стан зперед десяти літ. Навіть гірше! Те, що було перед десятьма літами, вповні розгромлено і розторощено.

Який крайно шкідливий є такий стан, зайвим було би говорити, коли зважити, що навіть Кернік в міністерства Вітос-Гломбіньскі уважав конечним перевести вибори в Галичині на основі старої австрійської (куріяльної) виборчої ординації до громадських рад. І хоч як несправедливою є ця куріяльна ординація, то все таки й вона є на ціле небо краща від незаконного стану, який панує тепер. Та чорна сотня й тут добачила для себе небезпеку, зняла крик про можливість втрати народового стану посідання і міністерство взяло назад свій розпорядок.

Тепер же компетентні й інші чинники заслонюються тим, що нема одного для цілої держави закону про самоврядування сільської й міської громади та ще слід підождати до її ухвалення соймом. А тимчасом у соймі та справа товчеться вже рік і не може вийти зі своїх первопочинів, рушити з мертвої точки. І хоч вже урядовий проєкт громадського самоврядування просто заперечує демократичні принціпи, то й це ще не вистарчає чорній сотні.

В останніх часах почалися вступні бої за самоврядування сільських громад. Після довших вагань справу міського самоврядування відсунено на задній плян, щоби через вирішення сільської самоуправи створити прецеденс і для міст.

Урядовий проєкт виборчої ординації до громад спирається на загальному, безпосередньому й тайному праві голосування при виключенні рівности й пропорціональности. Замісць цих двох нероздільних прикмет „пятихвостки" виступає в урядовому проєкті замаринована плюральність. І ця то плюральність є тією вісю, довкола якої обертається вся дискусія над законом про громадське самоврядування. Польські ліві партії і т. зв. національні меншости поборюють цей пережиток. За те правиця (народова, християнська і людова), всі польські консервативно-загребущі елєменти за всіляку ціну обстоюють плюральність. „Пяст" домагається додаткового голосу для тих, що платять який небудь безпосередній податок, бажаючи тим чином зрівноважити або й переважити вплив сільської бідноти. Християнська демократія домагається плюральности з погляду на ценз віку і образування. Вшехполяки (З. Л. Н.) помножують плюральність в безконечність, вимагаючи додаткових голосів для тих, що вміють читати й писати по польськи, виборцям понад 30 літ життя, оплачуючим безпосередні громадські податки і тим, що в часі війни служили в польській армії. Очевидно, вшехпольські вимоги плюральности можна би продовжувати in infinitum, нпр. вимог додаткових голосів для тих, що належать до „організацій народових", до „Кулка рольнічого", що ходять до костьола, що в Галичині брали участь в останніх виборах до сойму і т. п.

Поминаємо крайну реакційність і довільність чорносотенно-плюралістичних комбінацій, лишаємо без уваги заперечення основної демократичної вимоги: рівности, але не можемо поминути того, що всі ці комбінації мають на меті упривілеєння польського елементу, розсіяного й насадженого на українській національній території. Реакційні і консервативні елементи виправдують ці вимоги тим, що — мовляв — є велика ріжниця між Поліссям і Помор'ям, між конгресівкою і Галичиною, що тут, на сході дикість, некультурність, анальфабетизм, необразованість, а там на заході культура, цивілізація і т. и. Висновок з того такий, що треба при допомозі плюральности або навіть двох громадських законів (окремого для корінної Польщі або окремої для „кресів") боронити культуру й цивілізацію перед заливом дикости й варварства.

Якже фактично представляється справа? Найкультурнійшими країнами в сучасній Польщі є Галичина і Познанщина, дві країни, що входили в склад австрійської й німецької держави. Одначе й тут важко говорити нпр. про культурність Поляків і некультурність Українців, бо загально відомо, що український селянин є значно культурнійший від польського. Годиться зазначити, що австрійська статистика з р. 1900, зладжена Поляками, на кругло 4 міліони анальфабетів виказує 52 проц. анальфабетів Поляків і 48 проц. неграмотних Українців. Можна сміло твердити, що в Галичині лишилося те саме відношення, а в найкоащому для Поляків випадку наступило вирівнання, не говорячи про вроджену інтелігенцію українського селянина. Щож торкається земель, що належали до Росії, то й тут українське селянство Волині, Холмщини, Підляша й Полісся зовсім не уступає в культурному рівні польському селянству конгресівки, як його не перевищує. До тогож українське селянство Галичини, а в деякій мірі Волині (де перед війною вже сильно був розвинений кооперативний рух, який прецінь базується на вищому культурному рівні населення) довгі десятиліття культивувало громадське самоврядування, тоді як значна більшість польського хлопства вдоволялася опікою російської бюрократії. І чи супроти такого стану річей можна гнути теревені про польську хлопську культурність і українську некультурність?

Проєкт громадського самоврядування і дискусія над ним вказує тільки послідовність польонізаційної акції. І це є важно ствердити, бо проєкт про громадське самоврядування ще довгий час, що найменше в цьому соймі, лишиться тільки проєктом з огляду на уклад сил.

У. С. Р. Р.

Голод.

На засіданні харківської губерніяльної комісії для допомоги голодуючим представник Вовчанського повітового виконкому заявив, що у Вовчанськім повіті протягом місяця січня було 32 випадки голодової смерти. Селянство повіту вже третій місяць очікує урядової харчової допомоги, але все надармо.

Постановою українського Раднаркому заборонено вивозити з Полтавщини, Київщини та Чернигівщини жито й пшеницю, як у зерні, так і в борошні. Заборона поширюється на державні, кооперативні й приватні організації.

Управління миколаївського, теодосійського та новоросійського елеваторів одержали з Москви наказ припинити погрузку збіжа для закордонного вивозу, а натомісць приступити до погрузки збіжа для внутрішніх районів згідно з пляном комісії Рикова.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 137/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 43 (10.426) z dnia 25. II. 1925, w artykułach pod tytułem 1) „Bez połudy na oczach" ustęp między słowami: ekzekutywnoi władу... a: wyjawyło likwidacijni, w tymże artykule ustęp między słowami, buty inakzе... a: Za te welykym, w tymże artykule ustęp między słowami: rymśkoi kurji... a: Takoż zdertływist, w tymże artykule ustęp między słowami: miscewoho naselennia... a: Czasami zdawałosia, w tymże artykule ustęp między słowami: polskym epyskopatam... a: Triom brekokatołyćkym w tymże artykule ustęp między słowami: biłoruśkych zemlach... a: Tomy i radiczawiera znamiona zbrodni z § 65a) ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 25. lutego 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 27. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий)

З проблєм примирення та замирення.

Нові сензаційні звістки.

У той час, коли держави на Сході Европи передають долю своїх непевних кордонів несподіванкам майбутности і згадують про небезпеки звязані з ними лише натяками, здебільша таємно їх промовчуючи, західно-европейські держави невтомно шукають порозуміння зі сусідами, віруючи в доцільність ясної та основної розмови. Англійська та французька преса, не згадуючи про журнали, веде невпинний діяльоґ на тему примирення розбіжних світоглядів та інтересів двох держав, яких спільна діяльність має стати основою европейського замирення.

Цікаво те, що паралельно з теоретичними, так сказати: академічно-принціпіяльними питаннями, якими є переповнені ґазетні передовиці, що кілька днів виринають на сторінках преси наскрізь сензаційні звістки про останні заходи, проекти та засоби поладнання заплутаної повоєнної проблєми. Справа опорожнення німецьких територій, міжсоюзницькі довги, реформи женевського протоколу, ґарантійні пакти — все це мало би найти притьмом свою розвязку завдяки якомусь одному енерґійному зусиллю думки чи волі визначного дипльомата чи публіциста. Німеччина — головний предмет журби союзних держав — літає, мов мячик, з рук Франції до Англії. Кожна з них хотіла би запевнити собі рішаючий вплив на дальший її розвиток і кожна розуміє цей вплив та розвиток инакше. Вся змінна дипльоматія Німеччини грає на струні цього суперництва, користаючи з повної незгідности щодо напрямних супроти неї.

І ось одна з чергових сензаційних звісток, які торкаються санації ненормальної повоєнної атмосфери. Англійський амбасадор у Парижі льорд Крю (Crewe) мав підчас останньої розмови з Ерріо подати нові пропозиції щодо забезпеки Франції. З огляду на те, що перед Німеччиною стоїть перспектива союзу з нинішньою чи завтрішньою Росією та Японією, слід не допустити до цього. Розвязкою мав би бути почвірний союз між Англією, Францією, Німеччиною та Бельґією. На Рейні повстала би невтральна держава, що підлягала би верховній владі німецької держави, але була би вповні обезброєна і під контролею Ліґи Націй. „Чікаґо Трібюн", яка подає ці інформації, робить влучну увагу, що такий союз означав би покинення справи про забезпеку Польщі на східних кордонах. Франція має переходити еволюцію поглядів у своїм становищі щодо Польщі, під впливом своєї преси, яка стверджує, що половина злочинів реєстрованих у Франції належить до Поляків.

Ця нова англійська пропозиція мала вийти від англійського ґенерального штабу, замісць проекту будування пристаней для забезпеки англійського побережа. До Союзу мала би приєднатись ще й Голяндія. Повторена нами звістка не є ні більше сензаційна ні менше імовірна як инші дотеперішні проекти союзів. Вона є незвичайно характеристична для ідеольоґії англійської політики, яка хоче відмежувати свою участь у можливих европейських конфліктах, прийнявши лінію Рейну. Не треба думати, що для Англії байдужим є німецько-польський конфлікт і що вона збереґла би супроти нього повну невтральність. Вона хоче лише залишити собі повну свободу рішень, згідно з реальною ситуацією, якої нині не можна передбачити, і згідно з власними інтересами.

Як від такої дипльоматичної обережности, що піддає в сумнів кордони новоутворених держав на сході Европи, далеко до підписання солідарного акту оборони версальського договору! І як далеко до оборони умовин мінімального миру та мінімальних умовин розвитку тих територій, на які кинув версальський договір відірвані шматки нашого народу!

Інтервенційні мрії і пляни.

Заходи російської еміґрації. — Троцький-Чернов-Мілюков. — Демократична українська нація природним союзником радвлади — Герці Миколи Миколаєвича. — Пошуканка за союзниками. — Хмари.

Недавно (в ч. 40, 41 і 43) помістили ми статті нашого паризького й варшавського кореспондента про настрої й пляни російської, а подекуди й української еміґрації, звязані з інтервенційними плянами в СРСР. Бажаючи вичерпати ці голоси, містимо й статю О. Доценка, який знову в дещо иншому світлі представляє ці комбінації, з чисто інформаційного обовязку. І хоч не надаємо особлившої ваги російським еміґраційно-політичним комбінаціям, то застерігаємо собі право повернути ще до цього питання з огляду на українську справу. — Ред.

Українська еміґрація і Українці за ризькою лінією мусять рахуватися з тими поважними завданнями на майбутнє, які повстають у звязку з останніми заходами московської еміґрації та їх „реальними" політичними прогнозами.

Московська демократія, с-ери і почасти кадети Мілюковської групи орієнтуються на скору е в о л ю ц і ю політичної влади в СРСР при допомові Троцького та його прихильників як в армії, так і серед компартії. Мріють вони про переходову комуністично-соціялістичну владу на чолі з Троцьким-Черновим і с.-д. меншевиками. Ширяться навіть чутки про утворення в близькому майбутньому ліво-соціялістичної Директорії „Третьої Росії", яка малаб урятувати Росію від неминучої реакції і реставрації монархії.

Останні, цілком певні, інформації свідчать про те, що послідовна „українізація" пояснюється не тільки натиском національної боротьби як на Україні, так і на еміґрації, але й иншими причинами. Большевики вважають, що в боротьбі проти реакції найпевнійше буде спертися на д е м о к р а т и ч н у українську націю, серед якої нема сталих монархічних традицій, бо зріст реакції починає дошкуляти сучасним володарям СРСР. Большевики не лякаються акції московської демократії, яку вони навіть сподіваються використати для себе, як це зробили в 1917 році. Тепер вони рахуються поважно з акцією Миколи Миколаєвича, яка прийняла в останні часи виключно інтензивний характер.

Початок нового року пройшов у большевиків під знаком постійних тріножних інформацій про діяльність агентів М. М. на Україні і в Московщині, та про підготовчу акцію М. М. на еміґрації. Годиться додати, що старшини б. московської армії і деякі з української армії тут у Польщі одержали повідомлення про необхідність стати до війни по першому наказу. Московські кола в Польщі повели енерґійну аґітацію серед української еміґрації за приєднання до активної боротьби М. М. проти большевиків. М. М. увійшов теж у зносини з деякими польськими і румунськими колами. Кажуть, що він погодився визнати сучасні кордони Польщі й Румунії за ціну допомоги йому в боротьбі проти большевиків під вищим керовництвом Англії. В Польщі М. М. викликав велике занепокоєння. Вшехполяки (ендеція) готові порозумітися з М. М., уважаючи большевиків страшнійшими ворогами, але польська демократія вважає М. М-ча більш небезпечним ворогом, ніж большевиків, з якими вже можна не рахуватися. Особливу тривогу викликають інформації з Росії та України про роботу агентів М. М-ча. Перед святами в Києві, Харкові, Москві та инших містах вивішено плякати з портретом М. М-ча і підписом: „Вот кто спасет Росію". З джерел, які не викликають сумніву, відомо, що агенти М. М-ча таємно працюють в різних установах СРСР, займаючи часом високі посади. Монархісти рахують і на те, що прихильники Троцького в армії є одночасно і прихильниками М. М-ча.

Для нас, Українців, дуже небезпечним і шкідливим є те, що М. М. найбільше своїх агентів тримає на Україні, яка має бути першим тереном воєнних подій. Ці агенти постійно бувають в Польщі для звязку з місцевими монархістичними організаціями. Говориться також, що ніби М. М. сподівається розпочати боротьбу на відтинку Тирасполь—Одеса.

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ. 7)

23 дні лодкою на морі.

Краса островів та Штокгольму.

Рано — це вже друга середа — почали помалу виринати з моря шведські шери. Але правдива їх краса показалася щойно пополудні. Сонце все освічувало. Вітер сприяв. Вода блищала, як срібло. Що хвилини, праворуч, ліворуч, збоку, перед нами виринали з води найріжнороднійші острови і кидали свою темну тінь на сріблисту воду. Там видко острів покритий якимсь темним бором, лісом, а в середині видніє червона хата шведського рибалки, який певно місяцями людей не бачить; там сторчить якийсь скелистий хребет пооранний на поверхні тисячлітним вітром і дощем: щілина в щілину входить, діри, прогалини, часом у них вода плюскає, яка там дісталася якоюсь шийкою з моря; там камінний кольосальний бльок, наскрізь червоний, якби його хто штучно помалював, а до нього з боку причіплене якесь деревце, — Бог зна, на чім воно там тримається і на чім воно росте; там знов зелень приваблює, то такий острів, як мала грядка, покрита жовенькою зеленої трави; там високо вверх сторчить камінний шпиль гострий як голка, а на ньому якась птаха, яка побачивши нас, зринула; там видко вода щось буркотить, якби яке джерело: це місце, де виступає підводна скеля, яка доходить лише до поверхні води; на ній видніє здалека знак у виді мітли застромленої на довгій жердці, щоби туди не наближатися.

І так все острів за островом, скеля за скелею, бльок за бльоком, камінь за каменем, і то все на отвертім морі: цеж нечувана річ! Ми не знали, на що перше дивитись, де звертати очі: тільки на чімсь одним спочине око, зараз приходить щось инше, нове, ще цікавійше: майже не можна було найти віддиху. А все таке дике, страшне, самітне, золочене всміхненим сонцем і нашими серцями.

Але, шапку низенько перед нашим провідником! Він спокійно і вмілою рукою провадив нас туди і минав всякі небезпечні місця.

Вночі з середи на четвер, себто з 13. на 14. через довгий канал попри Saltsjöbaden ми вплили у пристань до Штокгольму.

У четвер рано ми взялися до чищення лодки, щоби якось запрезентуватися прилично перед чужими. Мижв столиці шведського королівства! Дами взялися до шурування підлоги в шалюпі, на покладі, ми мущини до тріпання порохів, то що. Протягом кількох годин лодка була вимита, вичесана, як чемна дитина. Незабавком прийшла ревізія. По пару хвилинах була скінчена. Нас запитали, як довго хочемо затриматися, відтак дали капітанові леґітимацію з дозволом на побут і рівночасно визначили нам нове місце на постій. Нам важко приходилося маневрувати вітрилами серед маси великих кораблів, які сюди позїзджалися майже з цілого світа. Зуважали це студенти маринарської школи, в числі коло 15, які в синіх мундурах і в білих кашкетах веслували саме туди лодкою. Закинули нам линву і затягнули нас на призначене місце.

В Штокгольмі, званім Венецією півночі, було чим занятися, чим забавитися, розважити себе і було що оглядати. Уживали ми всіляких розривок і приємностей, то групами, то поодиноко. Я найбільше був у товаристві пані Тешнер, яка мала глибокий естетичний змисл.

Першого дня відвідав я свого знайомого в Штокгольмі, пана М. Він запрохав мене до себе на ніч до своєї віллі, яка лежала далеко за містом на селі з чудовим видом на море. Ввечір прийняття наскрізь шведське: переважали солодощі. Навіть до винного компоту з порічок вливали молока. Признаю, що мені це не смакувало; запримітив це п. М. і непомітно перед своєю жінкою прохав мене, щоби я їв, бо це національна страва і господиня могла би образитись.

Вночі я не міг спати. Я вже так звик до колихання на лодці, що на сталім місці будився що хвилини.

Пятниця та субота минули нам між иншим на мандрівці по музеях і околиці, яка своєю красою та оригінальністю шукає собі рівної на світі. Вечір проводили ми в ресторанах і каварнях. Скрізь престо чудова військова музика: просто давна австрійська в синіх мундурах з блискучими ґудзиками. Додаю, що по каварнях ходить тільки найдобірнійша публика і в них дуже дорого. В каварні „Королівської опери" зїв я обід з la carte і заплатив 10 шведських корон, а їв лише те, що конче мусів, без збитків.

Найцікавійші річі до звидження в Штокгольмі це: Національний музей, Історичний музей, Північний музей, королівська палата (одна з найкращих будівель світа), ратуша. Лицарський дім (Riddarhuset), Лицарська церков (Riddarholmskyrkan), Королівський парк (Djurgården), Hasselbacken з переходом Skansen. Є це величезний парк за містом, який у мініятурі представляє цілу Швецію, себто містить у собі звірята, ростини, краєвиди, сільські будівлі з найріжнороднійших околиць і часів (для Лапляндії

Оперетковї володарі та їх союзники.

Залицяння польської та російської реакції.

Зашуміла польська столична, заметушилася і російська еміграційна преса! І з чого взялися той шум та метушня? А ось з чого: бувший царський премієр міністрів (один з останніх) Трепов, наговорив відомому вшехпольському публіцистові багато про свою приязнь до Польщі. Трепов!—подумайте—цеж один з найбільших грабарів царського режіму, один з тих, що без путтяї без чести, вкупі з Распутіном, гнали в безодню династію Романових, гнали вкупі з чорносотенним „Союзом русского народа" всі народи б. імперії в страшні нещастя та руїну в імя?...—вони самі не знали, в імя чого.

І ось одного такого класичного грабаря відкрив в Парижі Кораб-Кухарскі (відомий і в нас з інтервю з св. Юрі) та підсунув йому деякі дуже пікантні питання. Трепов, з приєметником довіреного мужа вел. кн. Миколи Миколаєвича, як його називав Кухарскі, заговорив на сторінках варшавської „Жечипосполітої" авторитетно. Він монархіст, є за франко-російсько-польською політикою. Всупереч монархічній ґрупі вел. кн. Кирила, теперішнього опереткового царя, він, Трепов і його однодумці не хочуть ніякої германофільської політики. Вони її відкидають, бо хочуть остатись в Европі, а не знищити її. „Росія, Москалі—каже Трепов — можуть остатись в Европі тільки завдяки Польщі". Бувший ступайка безвольного і непомірно вбогого духом царя Миколи II. хоче при допомові Польщі спасати Европу перед германофільським самодержавієм (натяк на Кириловців, що опираються на німецьких монархістах і... Ватикані) і не тільки Европу, але й славянство. Якже його спасати? Польща буде вільною і Фінляндія буде вільною, а все инше, отже Литва, Естонія, Лотва будуть втілені до Росії вел кн. Мик. Миколаєвича ну, і... Трепова. Східні Пруси поділять між себе Росія і Польща. Коли це станеться, то спасеться і Европа і славянство і... Польща та Росія.

Шукали польські „демократи" з П. П. С. російсько-польського зближення через Чернова, то чому не пошукати вшехполякам такогож зближення через Трепова? Вонож і найбільше до лиця вшехполякам входити в контакт з такими політиками як Трепов. Словом, усі польські політики від так званих лівих до найбільш правих, останніми часами проявляють тверду тенденцію зблизитися з російською еміґрацією та приєднати для себе її симпатії на всякий випадок. Залицяються до т. зв. третьої Росії в усіх її можливих майбутніх видах. Збереження за собою ризьких кордонів і визнання тих кордонів тим третім, хто прийшов би по большевиках—ось мета того хитрого політичного залицяння. Ним занімаються не тільки політичні партії, але й державні чинники. Ось недавно на адміністративній комісії польського сойму відповідав представник міністерства внутрішніх справ на цікаву інтерпеляцію про вербунок до армії Вранґля на території східних воєвідств і нічого не відповів, але вербунку не заперечив. Вранґель належить до тої самої ґрупи, що й Трепов.

„Credo" Трепова зробило вражіння не тільки на Поляків, але й на Москалів. Самі Миколаївці заляк алися трепівського добросердя та пієтизму для Польщі та її спасенної місії. „Вечернее Время" тепер орган Миколаївців під ред. Б. Суворіна уважало за доцільне заняти теж становище до того трепівського „cred-а", хоча воно й авторитетне, бо походить від довіреного вел. князя. Та в названому органі заговорив хтось ще авторитетніший, а дотична стаття носить нібито й офіціяльний характер. У ній трошки обрізали крила трепівського добросердія. Дотичне місце офіційної енунціяції звучить:

„Наші сусіди і приятелі на заході інтересуються питанням: яку позицію займе будуча національна влада в Росії у відношенні до нових держав, що повстали в результаті війни: Польщі, Фінляндії, прибалтійських держав і Румунії.

„Між тими державами і Росією істнують далеко не однакові інтереси та дуже ріжнородні спірні справи. Входити в їх розгляд було би в сучасний мент наскрізь академічним заняттям, бо це значило би для нас вирішувати справи без господаря, яким являється російський нарід".

Так зрізав вискок Трепова миколаївський офіціоз і охолодив тим самим запал вшехполяків, з яким вони прийняли трепівське credo.

Не лишився позаду і „цар Кирило". Він теж вважав за вказане зареаґувати на виступ Трепова. В органі кириловців „Родина" появилося їх „credo" в тій справі. Його суть заключається в таких словах:

„Ідею державної єдности слід примирити з ідеєю окремих націй. Та ідея дає державі незвичайно міцну внутрішню єдність. Крім цього буде вона також юридичною підставою для реставрації монархії в Росії. Необхідний буде символ національної єдности, необхідний буде мировий судця в національних справах. Н а ц і о н а л ь н у   п с и х о л ь о г і ю   з н а ч н о   л е к ш е   п о м и р и т и   з   д и н а с т і є ю   Р о м а н о в и х, чим з якимнебудь російським політичним діячем, бо династія стоїть понад партіями і національностями... Росія має стати вільним державним союзом, сотвореним на російській державній території, обєднаним без нарушення прав його національностей на самоозначення".

Польська реакція не полюбила Кирила мабуть через те, що він одинокий у світі цар, що взяв собі не до серця, а для реклями такі високо-демократичні та проти-монархічні гасла як самоозначення. На віді то польська реакція стоїть значно ближче до Кирила ніж до Миколи Миколаєвича саме через те, що і вона і Кирило в однаковій мірі профанують великі гасла демократії, повертаючи їх для негідної, нещирої та нечесної автореклями.

„Правдивих приятелів пізнається в нещастю і хто виявить себе таким приятелем у справі відновлення національної Росії, той може спокійно рахувати на її признання в майбутньому".

Ці слова сказав на адресу Поляків та Фінляндців великий князь Микола Миколаєвич перед роком американському журналістові і завдяки їм польська реакційна опінія тоді була неприхильно настроєна до вел. князя. Наведені слова дуже нагадували колишні „царські" декларації Миколи II. і його ступайків, що ні його ні їх ніколи до нічого не зобовязували. І тому дивно, що для польської реакції вистачив тепер усміх одного з давних царських прислужників стоячих близько до Миколи Миколаєвича, щоби до того останнього не тільки загоріти симпатіями, але й його піддержувати. І польська реакція і польська т. зв. лївиця заметушилися тепер у пошуканні за такими російськими союзниками, які би бодай ілюзорично акцептували ризькі границі. Тільки трівога за них веде їх до таких рисковних кроків та зближень проблематичної вартости як тут згадані.

В. М.

Таким чином знову на нашу батьківщину насуваються „хмари". І хоч акція М. М-ва буде засуджена на невдачу, але всеж таки українське громадянств повинно бути поінформоване про ріжні комбінації наших ворогів та бути готове до відповідної одсічі ворожим заходам.

О. Доценко.

дів призначена є окрема велика часть парку, щоби там могли жити собі з своїми чередами), типи людей зі всіх шведських провінцій а також звичаї та обичаї шведського народу, нині і в давнині.

Щоби це все оглянути, треба було очевидно більше часу, ніж ми його мали. Скрізь був я там перед війною. Яко мога заходив я на місця споминів ще раз у товаристві згаданої своєї знайомої. З будівель, історичних памятників, всяких культурних інституцій, як взагалі з кравиду і характеру народа бє в очі якась монументальність, повага, спокій, суворість і простота стилю, здоровля і сила, а при цьому задума і меланхолійність.

З важким серцем подумали ми в суботу про поворот. Я мав всього ще два тижні „вільного", а тут нас чекала ще довга, довга дорога і то не знати з якими пригодами. А я хотів конче відвідати ще місто Wisby, що лежить на острові Gotland.

В суботу вечером, 16. серпня, попрощався я з панством М. а з дарунком від господині дому з гарною книжкою пішов я на лодку трохи відпочити й очуняти з вражінь. Ранком, досвіта, ми мали виплисти в дальшу дорогу.

(Продовження буде.)

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

Дописи.

М. Тереспіль на Підляшу. *„Жидівка вихрестка" і польський ксьондз".* В тих днях в містечку Тереспол за Бугом, недалечко від Берестя, мав місце такий випадок:

В містечку, як і повинно бути, є „straż ogniowa", а при ній „kółko dramatyczne". Для підтримання своєї каси „kółko" од часу до часу дає вистави, приладнавши для того якусь шопу. Колиж нарешті репертуар „kółka" вичерпався і місцева людність містечка, переважно жидівська, перестала бувати в „театрі", то виникла думка дати публиці щось нове, чим можна булоб її зацікавити. За таке нове вибрано українську драму „Жидівка вихрестка". Своїми власними силами „kółko" дати тієї песи не могло, тому були заангажовані персонально деякі берестейські Українці.

Начате діло здавалось йшло наладь. Завчасу перед днем вистави все було приготовлено: одержано дозвіл влади; оголошено в містечку; продавались білети... Аж нараз довідався про ті заходи „kółka" місцевий тереспільський римо-кат. ксьондз. Наробив з того приводу страшенного алярму. Заборонив з амбону місцевим римо-католикам йти на ту виставу „bo to niebezpiecznie: każdy oddany przez was im grosz pójdzie na noży na was. Того мало, патріотичний „пастир" тут же чкурнув до м. Білої, звідки одержано дозвіл влади і шож? — одержує „odwołanie" дозволу.

Вернувшись з Білої з „odwołaniem" за пазухою, ксьондз з робленою усмішкою чекав прибуття українських аматорів, готовлячи їм і „zdradliwemu kółku" несподіванку. А на всякий випадок змобілізував свою „bojówkę"... Але надаремно, — „небезпека" минулася й так. Берестейські аматори, по приїзді потягом до Тересполя, ще на стації довідались від представників „kółka" про вчинений ксьондзом заколот і щоби розвязати його якнайлагіднійше, з першим же потягом залишили Тереспіль.

Сутеніло... Потяг тихо рушив... Так само тихо почулась з відходячого потягу мельодійна українська пісня... А коли потяг вже за стацією котився бігом, то могутні акорди пісні рівними филями розлягались далеко по ланах Підляша і нібиврaз зі сутінком прикривали їх від того багна, що залишилось позаду.

А ксьондз, відвернувши „наглу небезпеку" яка мала впасти на Тереспіль, розброїв „bojówkę" і пішов... молитись...

А з усього того нашим людям наука така, щоб не вязались з ніякими „кулками", які може терроризувати місцевий польський ксьондз, і не виставляли себе на дурно на сміх, а зорганізували власний драматичний кружок, який самостійно поборював би труднощі з боку офіц. влади і неофіціяльних бойвок, маючи сильне моральне оперття в населенню.

19. II. 1925 р. *Берестянин.*

Останні вісти.

Смерть през. Німеччини.

28. II. помер у Берліні президент Німеччини Еберт, не відзискавши притомности. 28-го мала кабінетна рада обговорити положення, спричинене смертю президента й рішити, чи канцл. Лютер має дальше заступати президента чи райхстаг на основі 51. параграфу має рішити про заступство. Райхстаг збирається в понеділок. „Берл. Цтг. ам Міттаг" звідомляє, що вибір нового президента на основі голосування всього населення держави мусітиме відбутися вже на протязі найближчих тижнів. Президента вибирає весь нарід на 7 літ.

През. Еберт уродився 1871 р. Як посол війшов до парляменту 1912 р., 1913. вибраний предс. соц. дем. партії, 1916. головою фракції того сторонництва. Дня 9. II. 1918 покликано його на становище канцлера Німеччини і предс. ради нар. делеґатів. През. Німеччини вибраний 11. II. 1919. Рада мін. у порозумінні з ріднею Еберта рішила, що тіло покійного похоронять у його родинному місті Гайдельберзі. Експортація тлінних останків із Берліна в середу, похорон у Гайдельберзі в четвер.

Нім. франц. порозуміння.

„Інформасіон" звідомляє, що небаром підпишуть німецько-французьке порозуміння на 9 місяців. Німеччина признає Франції упривілеєння для більшости товарів. Німеччина одержує на час договору м. и. гарантію мінімальної тарифи для своїх найважнійших експортових артикулів до Франції.

Великий вибух у фабриці.

В місцевости Нітерой біля Ріо де Джанейро експльодували склади вибухових матеріялів. Було 100 чоловік убитих, 600 тяжше й лекше ранених, завалилося 3.000 домів.

Маркс й кронпрінц кандидатами на президента.

Н. фр. Пр." звідомляє, що в республ. колах уважають найвідповіднійшим кандидатом на президента б. канцлера Маркса. В першім голосуванні сторонництва голосуватимуть правдоподібно на своїх власних кандидатів, у 2-муж голосуванні весь реп. бльок, не виключаючи демократів, голосуватиме за Марксом. Вибір послідує за 5 тижнів. Переведеться вибір так, що вибраним уважатимуть кандидата, котрий одержить абс. більшість. Колиб перший вибір не дав абс. більшости, другий відбудеться за 14 днів. При цьому рішатиме зглядна більшість. Штреземанова партія, гітлерівці і народня партія висувають кандидатуру б. кронпрінца на президента Німеччини. Кандидатура ця може здобути богато голосів.

Фашистівський інтернаціонал.

На засіданні великої фашистівської ради в Римі рішили основувати фашистівський інтернаціонал, що зединив би нац. напрямки в ріжних краях. Приступлять до того інтернаціоналу м. и. Еспанія й Мадярщина й реакційні елементи Франції.

Відгуки дня.

Клопіт з бузьком.

На цьогорічній маскараді „Богема" допустилася одна пані грубого нетакту.

Підчас найбільшого розгару забави, коли під чарівні звуки пристрасної музики душа з душею сплітались, ввійшла на салю перебрана за... бузька.

Між танцюючими і петрушкуючими жінками повстав неимовірний переполох. Замужні і панянки кинулися в розтіч і як могли швидко хоронилися від злікуючого крила ...мужів, наречених і симпатій. В нинішних часах дорожні і примусового целібату такий переполох є зовсім зрозумілий...

Зловіщий бузько перейшов прагом цілу салю, раз-у-раз грозячи котрійсь із пань своїм небезпечним дзьобом. На хребті його теліпалася табличка з написом „Порадня Матерей".

Комітет був у розпуці, бож кождому ясно, що присутність бузька на балі ...

може добре вилпивати на хід забави, хіба серед 60-літних, бездітних і добре ситуованих.

Одна панна в достойнім віці, до якої шепітельно почіплялася нахабна птаха, дістала спазмів і досі ще лічиться в найліпших гінекольогів.

Щастя, що на балі було присутніх кілька лікарів, які давали бодай мінімальну запорУку обороти перед нападливим бузьком. Їх присутність багато причинилася до зміни настрою: з безмежного страху — на зрезигноване вижидання. Вкінці зрезигнованість перейшла в непроможну веселість, що знана під назвою: „Galgenhumor-у" і обявляється в людей, яких очікує страшний, невідкличний присуд.

Ясно було, що забава, яка пройшла під знаком бузька не лишиться без відгомону серед суспільности.

Недовго прийшлося чекати.

Два жіночі товариства відбули цілий ряд засідань, щоби напятнувати злочинний поступок негодушної панї.

Обидва вони винесли однозгідні і справедливі ствердження:

1. Пані Х. понизила гідність жінки.
2. Образила святе почуття материнства.

Та на тім ще не кінець...

В найближчих днях мають ці товариства ухвалити ще такі постанови:

1. Відобрати пані бузьковій першу нагороду за помисл (яку вона фактично дістала) і передати на фонд „Учітеся".
2. Назначити поступниці реколекції під проводом якогось визначного аскета.
3. Заборонити малювання портретів бузька на картках, образках і професійних вивісках.
4. Вибрати сталу комісію з жінок вище 50 літ до контролі масок на всіх маскарадах.

Все те буде зовсім правильне і справедливе. Але... одно мене журить: Воно дасть притоку до багатьох непорозумінь, а в наслідї занепад маскових балів.

Бо прошу собі уявити:

Хтось переберется за „фасмана" — „Дністер" образиться.

Хтось знову прийде як безвартісна акція — буде мати справу з „Земельним Банком".

Третього, що буде вдавати непісьменного, заскаржать до суду редактори за образу чести.

А когось, хто не має в що вбратися і прийде так — готові ще повісити.

І скажіть: за що?...

Тому апелюю до милосердних сердець членів обидвох жіночих товариств:

Ради публичного спокою не судіть за строго своєї зблудившої товаришки.

Галактіон Чінка.

P. S. Вище наведені факти не є видумкою, а сталися в 1925 році, у Львові, місті, що напевно находиться в Европі, а не в Африці ані в Азії.

Хто досі не прислав ще коляди на „Рідну Школу" — зробить це негайно, бо инакше не буде поміщений у виказі коляди на „Рідну Школу", який Головна Управа УПТ-ва на днях складає по громадам і повітам і оголосить у часописах. — Секція „Рідна Школа" УПТ-ва, Ринок 10. II. пов.

НОВИНКИ.

— Всі П. Т. Передплатники нашого часопису, що передплачують його щонайменше від 1. січня ц. р. і не залягають по кінець марта з передплатою, як також нові, що поишлють передплату за три місяці отримають даром і оплатно І-ий том Спогадів Евгена Чикаленка — в першій половині березня (марта) цього року.

— **Конфіската.** Вчорашнє (46) число „Діла" сконфісковано за шість уривків передової статті п. н. „Квестія істнування" і одну новинкарську увагу до шикан українських організацій.

— **„Нове Діло" й „Ґазета Поранна".** Хрунівське „Нове Діло" кількох коломийських прислужників ільк від ню з якимось Охтоником на чолі, діждалося признання й рекомендації з боку віденської „Ґазети Поранної". Инша річ, що й той почесний протектор признає у мінорному тоні, що „Нове Діло" виходить неперіодично, мабуть не надто воно заможне..."

— **Масові арешти та ревізії в Рогатині.** В доповнення новинки по арешт дир. А. Крушельницького, довідуємося: Дня 23. II. о год. 8. рано 13 поліцаїв під проводом комісаріа Гжійща, Слєдзіньского та інспектора місцевої поліції обсадили будинок української гімназії і розпочали „urzędowanie". Перевели ревізію у кабінеті директора та у його приватнім помешканню. Ревізія тревала до год. 1. пополудні. Підчас ревізії всі коритари гімназії були обсаджені поліцаями, які не випускали учеників і учениць з клас навіть до місць охрещених 00. По скінченню ревізій арештували дир. Антона Крушельницького, який тільки перед тижнем приїхав до Рогатина і у 12. год. в ночі відставили до

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

тюрми в Бережанах. Рівночасно арештовано дир. Повітового Союза Кооператив Поритка Івана в канцелярії Союза і в асисті трьох жандармів переведено до поліційної станиці та по двогодинним задержанню без переслухання випущено на волю. В тім самім дні переведено ревізії у студ. Вас. Горобця, урядника філії „Просвіта" Вол. Павловича та у його сестри. Також і зі сіл доносять про масові труси й арешти селян. Причини цієї поліцайської нагінки зовсім невідомі.

— **Шевченкове свято** у Львові заходом українських товариств при ласкавій співучасти Вп. пань: І. Шмериковської-Приймової, С. Федорцевої, Вп. п. М. Голинського оперового співака: спів. Тов. „Львівський Боян" і „Бандурист" відбудеться в четвер дня 12. марта ц. р. в салі Муз. Тов. ім. М. Лисенка.

— **Культ української пісні й музики.** Т-во „Кобзар" у Празі просить нас помістити слідуючу замітку: В червні 1923 р. в Празі основано Т-во „Кобзар", що мало на меті плекання української пісні. В Празі і Подєбрадах, при допомозі Т-ва, 50 осіб набуло бандури, заохотившись бажанням вивчитися гри на бандурі. 3. січня 1924 р. Т-во розпочало в Празі курси гри на бандурі, запросивши п. Ємця до проводу курсів; курси тривали 9 місяців; відвідувачів було 20. Крім того заложено в Подєбрадах філію „Т-ва Кобзар", де на кошти філії в лютому 1924 р. розпочалися теж курси гри на бандурі під проводом п. Ємця; відвідувачів було 12. Решта осіб, що набули бандури, з ріжних причин не ходили на курси, але власними засобами вчилися гри. По умові з п. Ємцем вкінці навчання повинна була відбутись безплатна академія з запрошенням на неї широких кол українського і чеського громадянства. Але п. Ємець за виступ на цій академії зажадав гонорару 1000 кч.; Т-во не мало таких коштів, а головно — це вимагання п. Ємця не відповідало заключеній з ним умові, тому Т-во п. Ємцю 1000 кч. не заплатило і академія не відбулась. Але Т-во „Кобзар" з приємністю констатує, що марно гроші не пропали, — молоді бандуристи навіть утворили кобзарську капелю і концертують. Про грошевий стан діяльности Т-ва в Празі дає відомости річний звіт Надзірної Ради. Т-во „Кобзар" висловлює щиру подяку всім організаціям і особам, що зі свого боку помогли справі Т-ва.

— **Ucrainica.** В півофіц. органі чеського міністерства закорд. справ „Пражер Прессе", находимо знову у рубриці „Slavische Rundschau" відділ „Ukraine", де поміщена довша інформаційна замітка д-ра З. Кузелі про „науковий рух на Рад. Україні" і дві замітки п. н.: „Дещо про бібліотекарство на Рад. Україні" та „Шевченкіяна". Перед текстом названих статей видніє прегарна відбитка „Візави" М. Бутовича (переворит, з альбому „Українські духи", виданого в Липську 1924 року).

— **Подорожіння почти.** Наслідком міністеріяльного розпорядження підвищено телеграфічну тарифу для краєвого обороту з 8 на 10 сот. за слово.

— **Компромітація політичної дефензиви.** Під таким наголовком повідомляють польські газети про випущення на волю гр. Толля, якого недавно арештовано під закидом шпіонажу в користь Німеччини. Справу Толля розтрубіли спершу, як сензаційне викриття величезної шпіонської організації; гр. Толля називано головою цілої організації. Так само в офіціяльних комунікатах згадувалось про находку в помешканні гр. Толля цілої стирти компромітаційного матеріялу, як військових планів, фотографій і т. д. Випущення на волю гр. Толля вказує на відому „певність" політичної дефензиви, яка стала причиною нової її компромітації.

— **Радуйтеся податники!** Міністерство фінансів пригадує ласкаво населенню Річипосполитої, що в міс. березні (марті) ц. р. мають бути виплачені такі податки до слідуючих термінів: 1) перша частина ґрунтового державного податку до 15. березня; 2) місячна заплата промислового податку від обороту з попереднього місяця до 15. березня; 3) промисловий податок від обороту за II. півріча 1924 р., про який кажеться у платничих наказах або поіменних списках податників; 4) доходовий податок від службових винагороджень, емеритур і т. д.; 5) усі податки, щодо яких вислано податникам платничий наказ.

— **„Жарт".** Жаліється нам Анна Ільчук, громадянка з Іспаса коло Коломиї, на свій клопіт, який має з зятем завдяки одному „жартові" судді. Перед кількома місяцями побив її, Анну Ільчук, її зять „от, як то звичайно у нас на селі буває..." А побив здорово, ґралями, так, що вона мусіла йти до лікаря, який зі свого боку зробив на брутального зятя карне донесення. Цими днями відбулася судова розправа; теща й не хотіла йти на розправу, але прийшов жандарм і повів її до суду. Зятя звільнено, та видавши увільняючий присуд суддя звернувся до нього з такими словами: „на цей раз тебе суд увільняє, але на другий раз, хлопче, знай, як бити: сокирою, порядно", й зробив при цьому відповідний рух рукою. „Я—пише Анна Ільчук—стуманіла на ці слова і спитала суддю: та як же це так, прошу пана радця? А суддя відповів ще, що так". По розправі пішла вона до адвоката, але той висміяв її, кажучи, що це був лиш жарт. Ми теж так думаємо, але фактом є, що бідна жінка —судячи по її листі—не може вийти з дива, що це суддя казав забити її власному її зятеві і не тямиться зі страху, щоб дійсно зять не порвавсь на неї сокирою, покликуючись на авторитет суду. Чи не можна би при „жартах", виголошуваних з авторитетного місця, брати більше на увагу психіку тих, з ким жартується?

— **Оригінальні дописи з Москви львівської „Газети Поранної".** Редактори „Газети Поранної" (вона відома з перегонів зі „Словом польським" і „Газетою Цоденною" у вишукуванні всякої мерзоти на адресу Українців) відзначаються надзвичайним публіцистичним хистом спеціяльно в напрямку організації інформаційного апарату. В останньому числі з 1. березня ц. р. (ч. 7347) находимо нпр. п. н. „Жахливе здичіння молоді в Рад. Росії" „власну кореспонденцію Газети Пор.", над якою гордо написано „Москва, в лютім", під кореспонденцією є й підпис. Дивним дивом ця кореспонденція здебільша буквально сходиться з текстом передової статті берлінського „Руля" п. н. „Деморалізатори" („Развратители"), ч. 1285 з 24. лютого ц. р.! Зміст „кореспонденції" безумовно сензаційний і тому, мабуть дотепний „власний кореспондент", який, мимоходом кажучи, судячи з порівнання обох текстів слабо володіє російською мовою, — отримав непоганий гонорар...

— **Арх. Рудольф жертвою сараєвського атентату.** Всілякі звітки з переплутанням імен, місцевостей і фактів є традиційним привілеєм щоденної газети. На це складається і славетній „друкарський чортик", і т. зв. коректорський недогляд, та найчастійше виною є висаження редактора, який никоди просто фізично не є всилі стежити за кожним своїм написаним словом, — ось джерело всіх отих лапсусів. Але факт не перестає бути фактом, що такі „лапсуси" є никоди дуже пікантні. І так нпр. у вчорашній „Хвилі" з 1. III. (ч. 2140) у змісті одної історично-політичної книжки, що займається ревеляціями злощасної події вбивства Франца Фердинанда у Сараєві 26. липня 1914 р., жертвою атентату фігурує цілий час — архикнязь Рудольф!

ОПОВІСТКИ.

Квартет Львівського Музичного Тов-а ім. М. Лисенка, під арт. проводом Олени Шлапаківної.

Понеділок 2. III. м. Товмач.
Вівторок 3. III. м. Станиславів.
Середа 4. III. м. Бережани.
Четвер 5. III. м. Рогатин.
Пятниця 6. III. м. Ходорів. 1490 2—5

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У вівторок 3. III. м. Коломия. 1230 29-?

Звичайні Загальні Збори кооп. „Студентська Самопоміч" у Львові, відбудуться дня 15. березня 1925 р. о год. 2 попол. в льокалі Академічного Дому вул. Супінського 21. Порядок нарад оголошений в Господарсько Кооп. Часописі ч. 9. з дня 25. лютого 1925. — Львів, дня 1. березня 1925. — *Надзірна Рада.* 1497 1—2

Заходами Тов-а „Союз Українок" у Львові, починається 10. марта 1925 4-місячний курс для інструкторок на села. Предмети: крій, шиття і моделювання суконь і білля, бухгальтерія і кооперація. Наука буде відбуватися в пополудневих годинах. Оплата 15 зол. в місяць. Зголошуватися належить особисто в Тов-і „Просвіта" Ринок 10. II. пов. письмо „Союз Українок" Львів, Руського 21 I. пов. — За „Союз Українок" *О. Шеваловичева* голова. *Ст. Марітчак* секретар. 1496 1—2

XXVI. Звичайні Загальні Збори Т-ва „Сокіл-Батько" відбудуться в суботу дня 7. марта 1925 р. о год. 5. пополудни в домівці Товариства при вул. Руській ч. 20, зі слідуючим денним порядком: 1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 2) Річні звіти з роботи в Товаристві за рік 1924. 3) Звіт провірної Комісії. 4) Зміна статута. 5) Доповнюючі вибори: а) 4-ох членів Старшини. б) 4 заступників, в) 3-ох провідників вправ, г) 3 членів провірної Комісії. 6) Внесення і запити. В разі неправности приписаного статутом числа членів, збори відбудуться одну год. пізнійше без огляду на число присутніх. — *М. Заячківський* вр. голова, *Т. Франко* вр. справник. 1495 1—2

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає О. Костик.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.